

Arrest

nr. 154 850 van 20 oktober 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van sjjiitisch Arabische afkomst bent, en op 6 oktober 1987 in Souk Ashouyoug (Nasiriyah - zuidelijke provincie Thi Qar) geboren bent. U groeide op in het ouderlijk huis in Hay Al Forath en liep school tot het vijfde jaar lager onderwijs. Op 19 mei 2005 huwde u met A.A. en verhuisde u naar uw schoonouders in As Salbe. In 2007 beviel u van een zoon, Al. (OV X), in 2009 volgde een tweede zoon, S.. Datzelfde jaar verliet uw vader I.A.S. Irak en vroeg in België asiel aan (OV X - CG 09/19077). Na zijn vertrek ging u met uw gezin in het ouderlijke huis wonen. Op 29 april 2010 werd uw vader in België erkend als vluchteling. U weet niet om welke redenen hij Irak diende te verlaten, u weet enkel dat hij door een aantal personen in elkaar werd geslagen. In 2011 verhuisde u met uw gezin naar een eigen woning in Khneitla. In het najaar van 2014 was u voor de derde keer zwanger.

Op 3 maart 2015 had uw echtgenoot met enkele vrienden afgesproken in een café. Ze waren van plan om nadien de uitvaartplechtigheid van een gesneuvelde jongeman bij te wonen. De gebeurtenissen in Irak noopten uw echtgenoot tot volgende verzuchting: "Ach arme jongeren die sterven zonder reden, waarom gebeurt dat allemaal? Ik vind het heel erg dat jongeren sterven voor anderen". Onmiddellijk stonden drie onbekende mannen recht en stapten naar uw echtgenoot. Ze zeiden dat hij niet het recht had om over zulke zaken te spreken en uw echtgenoot repliceerde dat de partijen en milities Irak kapot hadden gemaakt. Het kwam tot een woordenwisseling waarbij uw echtgenoot bleef herhalen dat de milities en partijen Irak kapotmaakten. Hij zei dat hij niet bang was voor die drie personen.

Op 7 maart 2015 werd er een dreigbrief bij jullie huis achtergelaten. In de brief zeiden de "mannen van Sheikh Al-Khazali" dat uw echtgenoot een te grote mond had, dat hij een verrader was, en dat ze hem zouden doden. U vreesde voor het leven van uw echtgenoot en smeekte hem te vertrekken of op zijn minst klacht in te dienen tegen de afzenders. U had namelijk de verhalen gehoord van personen die door dergelijke milities levend in brand werden gestoken of in stukken werden gesneden. Uw echtgenoot weigerde te vertrekken en zei dat hij niet bang was. Bovendien zag hij geen reden om klacht in te dienen. Hij wist namelijk niet wie de afzenders waren, waardoor de rechtbank zijn klacht niet zou registreren. In plaats daarvan ging uw echtgenoot naar zijn zaak (hij werkte als lasser) en hing een groot spandoek aan het venster. Op het spandoek stond te lezen: "Ik blijf bij mijn standpunt, ik ben niet bang van jullie. Ik loop op de juiste weg".

Op 22 maart 2015 ontplofte er 's nachts een bom voor jullie huis. De voordeur werd daarbij beschadigd. De burens kwamen op straat, er was paniek, en iedereen hilde en riep. De volgende dag probeerde uw echtgenoot klacht in te dienen bij de rechtbank van Souk Ashouyoug. De rechter vertelde dat hij niets kon doen zolang uw echtgenoot de namen van de daders niet wist. Bij zijn terugkomst smeekte u uw echtgenoot om te vertrekken. U zei dat u veilig was in het huis, maar dat hij moest vertrekken. Uw echtgenoot gehoorzaamde, liet u en uw zonen achter, en vertrok naar een onbekende bestemming. Voor hij vertrok herstelde hij de voordeur.

In de dagen die volgden had u de indruk dat u op straat werd gevolgd door enkele personen, al was u niet volledig zeker omdat u steeds naar de grond staarde. Vanaf 26 maart 2015 was het wel duidelijk dat u werd gevolgd. Telkens u het huis verliet zag u een wagen waarvan de inzittenden u in de gaten hielden en volgden. U probeerde hen te negeren maar ze kwamen naast u rijden en vroegen naar uw echtgenoot. U zei dat u niet wist waar hij verbleef. Na verloop van tijd vroegen de mannen om in te stappen en vroegen of ze konden langskomen. Ondertussen verspreidden ze roddels over u, bijvoorbeeld dat ze 's nachts bij u langskwamen en dat u hen opbelde.

Als gevolg van de roddels werd u gemeden door uw buurtgenoten. Op een gegeven moment kwamen de mannen u 's nachts door het raam aanstaren. Enige tijd later liet uw echtgenoot weten dat hij in Bagdad verbleef en er in een bakkerij werkte.

Op 2 april 2015 bracht u uw zoon S. naar school. Onderweg kwamen de mannen naast u gereden. Ze zeiden dat ze 'het' met u wilden doen en u vroeg wat ze daarmee bedoelden. Ze zeiden dat u 'een mooie' was, dat ze 'de neus van uw echtgenoot wilden breken' (een Iraaks gezegde), en dat ze gerust voor uw diensten wilden betalen. U werd kwaad, zei dat ze zich moesten schamen, en spuwde in hun richting. De chauffeur zei dat hij zou laten zien wie hij was, maakte vaart, en reed in op uw zoon S.. Die laatste werd door de wagen opgeschept en vloog 'als een voetbal' door de lucht. Zeven meter verder raakte hij de grond. Nadien reden deze personen weg. Omstaanders brachten uw gewonde zoon naar het hospitaal en u volgde hen in paniek. In het hospitaal kreeg u van de dokter te horen dat uw zoon mogelijk verlamd was, als hij al niet stervende was. U overnachtte in het hospitaal en kreeg de volgende dag bezoek van uw jongere broers H. en K., twee leden van het Iraakse leger (of een gelieerde gewapende groepering). Ze zeiden dat u thuis moest uitrusten en dat een vriend bij uw zoon zou waken. U ging akkoord en ging met hen mee. Bij aankomst in het huis begonnen uw broers u te slaan, niet enkel met hun handen maar ook met stokken. Ze hadden de roddels over u gehoord, beschuldigden u van prostitutie, en wilden de geschonden eer van de familie wreken. De burens kwamen tussenbeide, waarop uw oudste broer zwoer terug te keren en u te 'slachten'. Hij zei dat één kogel zou volstaan en dat hij u in de tuin zou begraven. Uw hele lichaam stond vol blauwe plekken en u zond uw zoon Al. om buurvrouw U.F.. Toen die u zag zei ze dat u op het punt stond te bevallen en dat u naar het ziekenhuis moest. Nog dezelfde dag beviel u van een jongen. Het kind stierf enkele uren na de geboorte. U bleef een nacht in het ziekenhuis en belde die avond met uw echtgenoot. Toen hij hoorde wat er was gebeurd beloofde hij iemand te sturen die u naar hem kon brengen. U verliet het hospitaal, nam uw gewonde zoon S. mee, en reisde op 5 april met uw twee zonen naar Bagdad. Uw echtgenoot woonde op dat moment in de bakkerij waar hij werkte en liet u logeren in een hotel. Hij zei dat hij onvoldoende middelen had om jullie hotel te bekostigen, dat u naar Souk Ashouyoug moest terugkeren, en dat u er klacht moest indienen. U bleef nog een dag bij uw echtgenoot, keerde terug naar Souk Ashouyoug, en dook onder bij een buurvrouw. Uw zoon S. bleef bij uw echtgenoot. Op 7 april 2015 had u contact met een advocaat die bereid was uw verklaringen te noteren. De volgende dag werd er bij de rechtbank

klacht ingediend tegen de personen die u hadden bedreigd. Over het incident met uw broers rept u met geen woord.

Nadien leefde u ondergedoken bij uw twee naaste burens, de eerder vermelde U.F. en een zekere Z.. Regelmatig bracht u een bezoek aan uw echtgenoot in Bagdad, maar u bleef nooit langer dan een dag. Op een gegeven moment, vermoedelijk rond mei-juni 2015, raakte u opnieuw zwanger. De situatie was niet langer houdbaar en u besliste het land te verlaten. De echtgenoot van één van de buurvrouwen zei dat een bevriende smokkelaar u naar Europa kon brengen.

Op 19 augustus 2015 bracht de persoon in kwestie u en uw zoon Al. per wagen naar Erbil (Noord-Irak). U viel in slaap tijdens de rit en weet niet welke route hij nam. De volgende dag vloog u naar de Turkse stad Afyon. U maakte de reis met een vervalst paspoort. Er volgde een lange rit naar een u onbekende stad. Op 26 augustus 2015 nam u vanuit een u onbekende stad het vliegtuig naar België. Na het inchecken verdween de smokkelaar met het vervalst paspoort. Nog dezelfde dag kwam u aan op de luchthaven Brussel-Nationaal. U vroeg onmiddellijk asiel aan.

Ter volledigheid: na de erkenning van uw vader reisden ook uw moeder S.S.M. (OV 6.531.625) en uw zussen Z. (OV 6.782.382) en Ha. (OV 6.531.625) naar België. Enkele maanden voor uw asielaanvraag keerde de minderjarige Ha. terug naar Irak om er te huwen. Haar schoonfamilie verbiedt haar het huis te verlaten en contact met jullie op te nemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie identiteitskaart dd. 10/05/2007, kopie identiteitskaart zoon Al. dd. 18/01/2012, kopie nationaliteitsbewijs dd. 01/11/2004, kopie nationaliteitsbewijs zoon dd. 15/01/2012, kopie huwelijksakte dd. 10/05/2005, kopie dreigbrief dd. 07/03/2015, kopie klacht bij rechtbank dd. 08/04/2015, foto gewonde zoon S..

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag is het CGVS tot de conclusie gekomen dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

U maakt niet geloofwaardig dat u en uw echtgenoot door onbekende mannen, mogelijks leden van Assaab Ahl Al Hak of een (andere) aan Qais Al-Khazali gelieerde organisatie, worden gevisieerd met het oog op vervolging.

Het uitgangspunt en de concrete aanleiding voor de door u ingeroepen vervolging is namelijk niet geloofwaardig. U verklaart dat uw echtgenoot zich op café, onder vrienden, weinig meer liet ontvallen dan "Ach arme jongeren die sterven zonder reden, waarom gebeurt dat allemaal? Ik vind het heel erg dat jongeren sterven voor anderen". U benadrukt en zweert dat hij 'enkel dat zinnetje' zei (zie CGVS, p. 14). Die versie van de feiten wijkt af van wat u liet optekenen bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daar verklaarde u namelijk dat uw echtgenoot met een groep mannen de koran aan het bespreken was, en met luide stem zijn ongenoegen over de staat van het land, de politiek, en de milities uitsprak. Hij zei dat Irak jullie land is en dat jullie het moeten beschermen (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Het hoeft geen betoog dat dit iets helemaal anders is dan wat u tijdens het gehoor vertelde. In de versie van het gehoor op het CGVS beschuldigde uw echtgenoot namelijk niemand, evenmin riep hij op tot actie. Hij sprak enkel zijn spijt uit over het onnodig overlijden van jongemannen. Wanneer het CGVS u confronteert met uw eerdere verklaringen bij DVZ, verklaart u dat de medewerker van DVZ u niet de kans gaf uw verhaal te doen, dat ze uw mond 'dichtnaaide' (zie CGVS, p. 14-15). Dat is echter geen geldige verschoning. Het gaat er namelijk niet om dat u zaken niet meldde, wel dat u een andere versie van de feiten gaf. Los daarvan is het opmerkelijk dat uw echtgenoot bij confrontatie met drie onbekende mannen die dreigende taal spraken, toch zonder meer de discussie aanging, zelfs wanneer ze duidelijke doodsb bedreigingen uitten. Dergelijke reactie is merkwaardig aangezien u aangeeft dat uw echtgenoot zich ver van politiek hield en zich normaal niet tot discussies liet verleiden (zie CGVS, p. 15). Ter volledigheid merkt het CGVS op dat u niet weet wiens uitvaartceremonie uw echtgenoot die dag zou bijwonen (zie CGVS, p. 15).

Ook bij uw verklaringen over de dreigbrief heeft het CGVS de grootste bedenkingen. Zo is het opmerkelijk dat zowel u als uw echtgenoot niet weten wie de sheikh Qais Al-Khazali is naar wie in de brief wordt verwezen (zie CGVS, p. 10, 13-14, 15). Nochtans hebben jullie de inhoud van de brief voorgelegd aan andere personen, en wisten die blijkbaar meer over die persoon. Ze zeiden jullie: 'wooe, dat is Al-Khazali, dat zijn milities. Niemand kan met hun spreken' (zie CGVS, p. 10). Voor een goed begrip, sheikh Al-Khazali is de oprichter van 'Assaab Ahl Al-Hak', momenteel één van de grootste en meest beruchte sjiiitische milities in Irak. Hij heeft bovendien een leidende rol in de gewapende strijd van de paramilitaire beweging Hashd Al Shaabi (zie Landeninformatie, Qais al-Khazali). Indien jullie werkelijk door zo iemand, of door zijn handlangers, werden bedreigd, mag men verwachten dat u iets meer kan vertellen dan dat hij tot een militie behoort. Het valt ook op dat in de door u voorgelegde klacht, die op basis van uw verklaringen werd opgesteld, staat te lezen dat Qais Al-Khazali tot Assaab Ahl Al-Hak behoorde, maar dat u compleet uit de lucht valt wanneer u hiermee wordt geconfronteerd. U stelt zelfs dat u Assaab Ahl Al-Hak niet kent (zie CGVS, p. 13). Dat u na al die

maanden nog steeds weinig of niets weet te vertellen over de groepering die jullie bedreigde is zeer opmerkelijk en doet ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Los daarvan is het gedrag van uw echtgenoot na ontvangst van de dreigbrief opmerkelijk en weinig geloofwaardig. Alhoewel hij werd bedreigd door aanhangers van sheikh Al-Khazali en jullie er van op de hoogte waren dat leden van dergelijke milities zich te buiten gaan aan buitensporig geweld, zoals het in stukken snijden of levend verbranden van tegenstanders (zie CGVS, p. 15, 16), provoceerde hij de militieleden door aan zijn winkel een spandoek te hangen waarop stond: "Ik blijf bij mijn standpunt. Ik ben niet bang voor jullie. Ik loop op de juiste weg." (zie CGVS, p. 15). Dergelijke provocaties komen in de door u geschetste omstandigheden weinig geloofwaardig over. Het is namelijk volstrekt niet aannemelijk dat uw echtgenoot na ontvangst van dergelijke bedreigingen geen voorzorgsmaatregelen trof, maar integendeel lijnrecht inging tegen de sjiitische gewapende milities die jullie bedreigden door een soort krachtmeting - waarbij hij duidelijk het onderspit zou moeten delven - met hen aan te gaan. Dergelijk handelen staat bovendien haaks op de eerdere houding van uw echtgenoot, voordien hield hij zich namelijk ver van politiek. Gevraagd naar de reden waarom uw echtgenoot op zo een manier reageerde, geraakt u niet verder dan te stellen dat hij wou tonen dat hij niet bang voor hen was (zie CGVS, p. 15-16). Het vormt in de gegeven omstandigheden absoluut geen overtuigende uitleg voor het opmerkelijk handelen van uw echtgenoot. Verder is er opnieuw sprake van discrepanties tussen uw verklaringen in de Vragenlijst en uw verklaringen tijdens het gehoor, meer bepaald over het opschrift op het spandoek. In de Vragenlijst had u het over volgend opschrift: 'Het kan me niet schelen wat de anderen zeggen, ik doe wat ik wil' (zie Vragenlijst, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor volgend opschrift vermeldt 'Ik blijf bij mijn standpunt. Ik ben niet bang van jullie. Ik loop op de juiste weg.' (zie CGVS, p. 15). Bij confrontatie met de afwijkende verklaringen, zegt u dat het op hetzelfde neer komt (zie CGVS, p. 15). Deels is dat een terechte opmerking, maar men mag aan de andere kant verwachten dat u kan zeggen welke boodschap uw echtgenoot precies verkondigde. Bovendien zijn uw verklaringen over het spandoek weinig meer dan blote beweringen van uwentwege, u legt er namelijk niet het minste begin van bewijs van voor.

Vervolgens verklaart u dat onbekenden op 22 maart 2015 een bom achterlieten bij uw woning. Opnieuw is er sprake van een opvallende discrepantie tussen uw verklaringen in de Vragenlijst en uw verklaringen tijdens het gehoor. In de Vragenlijst liet u namelijk optekenen dat het om een bomauto ging (zie Vragenlijst, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor verklaart dat het om een explosief ging dat bij de riolering van uw woning werd achtergelaten (zie CGVS, p. 16). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheid ontkent u ooit een bomauto te hebben vermeld (zie CGVS, p. 16). Dat is echter geen geldige verschoning, want uw verklaringen uit de Vragenlijst werden achteraf aan u voorgelezen en u ging akkoord met alles wat er in stond (zie CGVS, p. 15). Dergelijke tegenstrijdigheden zorgen enkel voor ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien beschikt u niet over het minste begin van (overtuigend) bewijs om bovenstaande twijfels weg te nemen. U beweert dat uw echtgenoot de volgende dag klacht probeerde in te dienen bij de rechtbank, maar dat het hem geweigerd werd. Volgens u kon de rechter hem niet helpen zolang hij geen namen van de daders noemde (zie CGVS, p. 16). Die uitleg komt om verschillende redenen weinig aannemelijk over. Ten eerste, omdat het weinig aannemelijk is dat men als slachtoffer enkel klacht kan indienen wanneer de identiteit van de dader gekend is; ten tweede, omdat in de dreigbrief een duidelijke indicatie stond over de achtergrond van de daders, nl. een aan Qais Al-Khazali gelieerde groepering (in casu Assaab Ahl Al Hak); ten derde, omdat u er nadien blijkbaar wél in slaagde om een klacht in te dienen op basis van dezelfde gegevens over de daders (zie verder). Daarnaast is het opmerkelijk dat u niet kan zeggen of u en uw echtgenoot in dezelfde rechtbank klacht probeerden in te dienen (zie CGVS, p. 16). Tot slot heeft u geen enkel begin van bewijs waaruit blijkt dat uw echtgenoot naar de rechtbank ging of de intentie had aangifte te doen.

Ook het gedrag van uw echtgenoot na de bomaanslag is eerder opmerkelijk. U laat namelijk uitschijnen dat hij op uw vraag het huis verliet en naar een onbekende bestemming vertrok. In de gegeven omstandigheden waarbij jullie thuis tot tweemaal toe op ernstige (en gewelddadige) wijze werden bedreigd, met name via een dreigbrief en middels een bomaanslag, is het eerder frappant dat uw echtgenoot zijn zwangere echtgenote en twee zonen zonder meer achterliet op een plaats waarvan duidelijk was dat het er niet langer veilig was (zie CGVS, p. 16). Het is niet onredelijk te verwachten dat jullie meer adequate maatregelen zouden treffen om het gezin te beschermen tegen mogelijke represailles van de groepering. Gevraagd welke reden achter deze opmerkelijke gang van zaken stak, verwijst u naar de inhoud van de dreigbrief. Daarin stond volgens u enkel een bedreiging aan het adres van uw echtgenoot, zonder verwijzing naar de rest van het gezin (zie CGVS, p. 17). Dat jullie zich in de door u geschetste situatie lieten leiden door een letterlijke lezing van de dreigbrief is bevreemdend en komt weinig oprecht over.

Nadien werd u herhaaldelijk aangesproken door de drie onbekende mannen in hun gele wagen. Ze vroegen naar uw echtgenoot, deden u onbetamelijke voorstellen, verspreidden roddels over u, en kwamen u bespieden (zie CGVS, p. 17-18). Op 2 april volgde uiteindelijk het incident waarbij uw zoon S.

werd aangereden door die onbekenden. Ook bij dit incident tekent het CGVS het nodige voorbehoud aan. Om te beginnen omdat de hele premisse, de reden voor de aanhoudende dreigementen, niet geloofwaardig is (zie boven). Bovendien roepen uw verklaringen over het incident en het gebrek aan overtuigend begin van bewijs, zowel over het incident als de ziekenhuisopname van uw zoon, de nodige vragen op. U legt namelijk enkel een foto voor waarop een jongen, u beweert uw zoon S., te zien is. De jongen op de foto heeft verwondingen aan de neus en het voorhoofd, het is onduidelijk of de jongen andere verwondingen heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat er ook medische attesten zouden bestaan over de ziekenhuisopname van uw zoon en zijn verwondingen. U zou die namelijk bij de rechtbank hebben voorgelegd. Vreemd genoeg legt u er momenteel niet het minste begin van bewijs van voor. Volgens u bevinden de attesten zich nog steeds bij de rechtbank (zie CGVS, p. 12, 13). Het is echter weinig aannemelijk dat werkelijk ieder bewijsstuk van de ziekenhuisopname zich daar bevindt, niet in het minst omdat het CGVS ernstige bedenkingen heeft bij uw verklaringen over de klacht bij de rechtbank (zie verder). Wat rest is dus enkel een foto waarop weinig meer te zien valt dan een in het gezicht verwonde jongen. De precieze aard van de verwondingen of de manier waarop de jongen ze opliep zijn compleet onduidelijk. De bewijswaarde van de foto is dus zeer relatief. Ook uw verklaringen over het incident zijn weinig duidelijk en bijwijlen merkwaardig. U beweert dat de dokter u bij aankomst in het hospitaal zei dat uw zoon hoogstwaarschijnlijk verlamd was, als hij al niet op sterven lag (zie CGVS, p. 18). Ondanks deze zware diagnose blijft u uiterst vaag over zijn verwondingen. U vermeldt een snede in het voorhoofd, een zwelling in het gezicht, en schaafwonden op zijn knieën en de rest van zijn lichaam. Een klap op de nieren/zijde was volgens u de reden van de verlamming. Waaruit de dokter afleidde dat uw zoon het sterven nabij was, is onduidelijk. Los van de merkwaardige diagnose van de dokter, lijkt ook de voorgeschreven behandeling ietwat vreemd. Ondanks het acute levensgevaar waarin uw zoon verkeerde, zei de dokter op het eerste zicht weinig meer dan dat uw zoon een dag in observatie moest, en misschien langer moest blijven indien hij begon over te geven (zie CGVS, p. 18, 20). Dat dit de behandeling is voor iemand die voor zijn leven vecht, is hoogst onwaarschijnlijk. Daarnaast is er de vaststelling dat u uw zoon nauwelijks drie dagen nadat hij zwaargewond in het ziekenhuis werd opgenomen, meenam naar uw echtgenoot in Bagdad (zie verder). Een dag na het ongeval wandelde hij bovendien al zelfstandig naar het toilet (zie CGVS, p. 20). De opvallende discrepanties tussen uw verklaringen over de aard van de verwondingen, de diagnose, en de behandeling, doen ernstige twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen en de door u geschetste gang van zaken.

Ook uit wat volgt kan niet worden opgemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de drie onbekende mannen dient te koesteren, integendeel. De door u geschetste gang van zaken na het ongeval is weinig geloofwaardig. Zo is er de merkwaardige chronologie van uw verhaal, waarin u op nauwelijks enkele dagen tijd (3-8 april 2015) door uw broers in elkaar wordt geslagen, vervolgens bevalt van een zoon die na enkele uren overlijdt, de volgende dag naar Bagdad reist (dwars door de conflictzone in Centraal-Irak), een dag bij uw echtgenoot verblijft, en vervolgens terugkeert naar Souk Ashouyoug (opnieuw dwars door de conflictzone in Centraal-Irak) en er klacht indient bij de rechtbank (zie CGVS, p. 21). Het spreekt voor zich dat deze snelle opeenvolging van gebeurtenissen hoogst bevreemdend overkomt, niet in het minst omdat u gewond en pas bevallen was. Bovendien is het gedrag van uw echtgenoot hoogst merkwaardig. Wanneer u, zwaar verwond door uw broers, met de dood bedreigd door zowel leden van een milite als uw broers, pas bevallen, en begeleid van uw zoon die kort voordien op sterven na dood was, in Bagdad aankwam, zei die namelijk zonder meer dat u de volgende dag naar Souk Ashouyoug - de plaats waar jullie duidelijk niet veilig waren - moest terugkeren om te vermijden dat de hotelkosten in Bagdad te hoog zouden oplopen en omdat jullie bij de rechtbank klacht moesten indienen, goed wetende dat een eerdere poging om klacht in te dienen mislukt was. Deze gang van zaken is ronduit frappant en uiterst ongeloofwaardig. Het is niet onredelijk te verwachten dat uw echtgenoot op een andere, meer zorgzame manier zou reageren wanneer hij werd geconfronteerd met de precarie situatie waarin zijn gezinsleden (waaronder zijn enige zoon) zich bevonden, niet in het minst omdat hij zelf was moeten vluchten voor de dreiging van de onbekende mannen.

Verder zijn uw verklaringen over de door u ingediende klacht ongeloofwaardig. U kan namelijk niet verduidelijken of u nu al dan niet zelf klacht heeft ingediend. Volgens u sprak u een advocaat aan, noteerde die uw verklaringen, maar wat er nadien gebeurde is compleet onduidelijk. Volgens één versie van de feiten ging u niet naar de rechtbank maar gaf u de advocaat een volmacht om in uw plaats klacht in te dienen. Volgens een andere versie ging u vergezeld van uw advocaat naar de rechtbank en legde u daar verklaringen af in het bijzijn van een 'onderzoeker'. U slaagt er niet in om een coherente en duidelijke versie van de feiten te geven (zie CGVS, p. 10, 11, 12, 13). In het document wordt uw advocaat trouwens niet vermeld, wat eerder vreemd is als hij volmacht kreeg of persoonlijk aanwezig was bij het indienen van de klacht. Op de door u voorgelegde kopie van de klacht prijkt bovendien uw handtekening, terwijl u niet kan verduidelijken hoe die daar terecht kwam. Enerzijds verklaart u dat u die zelf ondertekende, anderzijds laat u uitschijnen dat uw advocaat uw handtekening vervalste (zie CGVS,

p. 13). Het doet twijfels rijzen bij zowel de geloofwaardigheid van uw verklaringen, als de authenticiteit van het document. Verder zijn er inconsistenties tussen uw verklaringen en de inhoud van de klacht. Hierboven werd reeds vermeld dat u geen enkel idee had tot wie de mannen behoorden en dat u nog nooit van Qais Al-Khazali had gehoord (zie boven). Vreemd genoeg staat in de klacht te lezen dat jullie door het aan Qais Al-Khazali verbonden Assaab Ahl Al-Hak werden bedreigd. Vreemd, want u beweert dat u nooit de naam van een groepering heeft vermeld en dat u Assaab Ahl Al-Hak zelfs niet kent (zie CGVS, p. 13). Volgens u diende u klacht in tegen onbekenden (zie CGVS, p. 12). Het is dan ook opmerkelijk dat er toch een naam van een militie in de klacht wordt gemeld. Bovendien vermeldt de klacht dat u niet weet waarom uw echtgenoot werd bedreigd. Ook dat klopt niet, u wist dat de dreigementen het gevolg waren van zijn uitspraken op café, u heeft dat trouwens zo aan de onderzoeker verteld (zie CGVS, p. 14). Opnieuw: het is bijzonder vreemd dat deze cruciale informatie niet in de klacht werd opgenomen. Verder is het opmerkelijk dat de klacht bij een afdeling van het Hof van Beroep werd ingediend, terwijl het in wezen enkel om een klacht/aangifte en dus niet om een beroepsprocedure ging. U biedt hier geen verklaring voor (zie CGVS, p. 14). Als gevolg van het voorgaande heeft het CGVS uiteraard de grootste twijfels bij uw verklaringen over de klacht. De door u voorgelegde klacht, weinig meer dan een kopie en dus een makkelijk te manipuleren document waarvan de herkomst en authenticiteit niet kan worden geverifieerd, verandert hier niets aan. In Irak wordt op grote schaal gefraudeerd met dergelijke documenten waardoor die pas enige bewijswaarde krijgen wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige, precieze, en consistente verklaringen. Dat is hier absoluut niet het geval. Ook de manier waarop u de kopie van de klacht in uw bezit kreeg is opmerkelijk. U beweert dat uw vader onlangs uw advocaat contacteerde en dat die een kopie van de klacht mailde (zie CGVS, p. 10). U kreeg de kopie van de klacht pas een dag voor het gehoor en las enkel de eerste pagina van de klacht. U weet bijgevolg niet of de twee kopieën die u voorlegt dezelfde inhoud hebben of niet. Dat blijkt effectief het geval te zijn, het zijn kopieën van eenzelfde document. Het feit dat u de kopieën van de klacht pas kort voor het interview via uw vader toegespeeld kreeg, de exacte inhoud niet kent, en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de manier waarop de klacht werd opgesteld, laat vermoeden dat het effectief om frauduleus verkregen en/of niet-authentieke documenten gaat.

Tot slot wijst het CGVS er op dat er na het incident van 2 april 2015 geen bijkomende indicaties waren dat u of uw echtgenoot door drie onbekenden werden gevisieerd. Er deed zich namelijk niets voor dat in die richting wijst of uw stelling onderbouwt. Nochtans bleef u tot uw vertrek in de buurt logeren.

Als gevolg van het bovenstaande kan het CGVS geen geloof hechten aan de door u ingeroepen vrees ten aanzien van de drie onbekende mannen.

Evenmin kan u overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van uw broers dient te koesteren.

Volgens u zijn uw broers van plan u te vermoorden omdat ze u van overspeligheid en prostitutie beschuldigen. Ze zouden zich baseren op de geruchten die door de drie onbekende mannen over u werden gelanceerd (zie CGVS, p. 19). Zoals gezegd kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de drie onbekende mannen die jullie bedreigden, waardoor de aanleiding van de misplaatste wraakactie van uw broers wegvalt. In de door u geschetste gang van zaken wordt het dus compleet onduidelijk waarom uw broers zich zo plots tegen u zouden keren.

Alhoewel u onmiddellijk na het incident, vol verwondingen, met spoed in het ziekenhuis werd opgenomen om er kort nadien te bevallen, legt u niet het minste begin van bewijs voor ter staving van uw verklaringen. Niets bevestigt uw ziekenhuisopname, uw verwondingen, of de geboorte en het overlijden van uw zoon. Het hoeft geen betoog dat dit hoogst opmerkelijk is, men mag redelijkerwijs verwachten dat hierover de nodige (administratieve) stukken bestaan. Bovendien bevat de door u geschetste gang van zaken ongeloofwaardig of onaannemelijke elementen. De vreemde chronologie waarbij u naar Bagdad vluchtte daags nadat u bont en blauw werd geslagen en bevallen was van een zoon die kort nadien overleed, werd reeds besproken (zie boven). Dat het weinig geloofwaardig was dat uw echtgenoot u in die situatie terugstuurde naar de plaats waar u werd bedreigd, werd eveneens besproken. Ook het gedrag van uw broers is opmerkelijk. Ze lieten zich klaarblijkelijk leiden door roddels, zonder ook maar enigszins te verifiëren of er iets van aan was. U maakt nergens gewag van enig overleg met uw echtgenoot, uw vader, of andere familieleden. Dat ze u zomaar toetakelden, met een overleden zoon tot gevolg, is in die zin bevreemdend. Verder is het opmerkelijk dat er ook na het incident blijkbaar geen sprake was van enig (familiaal) overleg of bemiddeling. Meer zelfs, u bracht uw vader, toch het hoofd van het gezin, pas bij aankomst in België op de hoogte van wat uw broers u aandeden (zie CGVS, p. 7). Het hoeft geen betoog dat het heel onaannemelijk is dat het hele voorval tot dan aan hem voorbij was gegaan. Los daarvan meldt u behalve het incident begin april 2015 geen bijkomende elementen die er op wijzen dat u door uw broers werd gezocht of dat ze van plan waren zich op u te wreken.

Het geheel aan onaannemelijke en/of ongeloofwaardige elementen die u aanhaalt om uw vrees ten aanzien van uw broers te staven, gecombineerd met het compleet gebrek aan begin van bewijs, maakt dat er geen geloof aan uw versie van de feiten kan worden gehecht. Op basis van de informatie die u het CGVS verschaft kan dus niet worden besloten dat u een gegronde vrees ten aanzien van uw broers dient te koesteren.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven én uw algemene geloofwaardigheid ondergraven door de twijfelachtige verklaringen over uw reisweg. Zo is het weinig aannemelijk dat u over land naar Erbil bent gereisd. Uw verklaringen over dit traject zijn simpelweg onaanvaardbaar. U kan namelijk niet zeggen welke route de chauffeur volgde. U weet enkel dat u het vlakbij gelegen Nasriyah passeerde (zie CGVS, p. 4). De rest van de weg lag u naar eigen zeggen te slapen, al weet u wel dat er af en toe checkpoints waren. Dat u constant lag te slapen terwijl u langs de conflictzone in Centraal-Irak reisde, is uiteraard zeer vreemd. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u niet kan zeggen hoe u de grens tussen Centraal- en Noord-Irak overstak. Voor Arabieren is het momenteel niet eenvoudig om Noord-Irak binnen te geraken, men mag dan ook verwachten dat u duidelijk kan zeggen hoe jullie die grens(overgangen) passeerden en/of welke formaliteiten hierbij dienden te worden vervuld. U kan dat niet, u herhaalt enkel dat de smokkelaar alles regelde (zie CGVS, p. 5). Ook over de gebruikte reisdocumenten legt u onvolledige en dus weinig overtuigende verklaringen af. U beweert dat u nooit een paspoort heeft gehad en dat de smokkelaar u een vals paspoort regelde. U kan echter weinig specifiek over het paspoort vertellen. U weet niet welke identiteitsgegevens het paspoort bevatte, u weet enkel dat het niet de uwe was. Verder weet u niet door welk land het paspoort werd uitgegeven en onder welke nationaliteit u reisde. Gezien er een kans bestond dat u bij grenscontrole over uw identiteit, herkomst, en nationaliteit zou worden bevraagd, is het opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat de smokkelaar u niet op de hoogte bracht van uw reismodaliteiten. Evenmin biedt u uitsluitel over de route die u volgde. U beweert namelijk dat u vanuit een onbekende stad/luchthaven naar Brussel vloog. Dat u geen idee heeft waar u vertrok is weinig geloofwaardig, u wist bijvoorbeeld wel dat u van Erbil naar Afyon was gevlogen (zie CGVS, p. 4-6). Het CGVS vermoedt daarom dat u doelbewust mist spuit over uw reismodaliteiten. Dergelijk gedrag is niet in overeenstemming te brengen met de door u voorgehouden nood aan internationale bescherming. Het achterhouden van cruciale informatie voor de beoordeling van uw asielaanvraag, over bv. uw reisweg en reismodaliteiten, bemoeilijkt het werk van de bevoegde asielinstanties, terwijl men gezien de ernst van de door u voorgehouden vrees net uw volledige medewerking mag verwachten.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Iraq, The Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het

geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De kopieën van uw identiteitsdocumenten, de kopieën van de identiteitsdocumenten van uw zoon, en de kopie van uw huwelijksakte, bevestigen hoogstens uw identiteit, afkomst, en nationaliteit. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. Verder spreken ze zich niet uit over de door u ingeroepen asielmotieven.

Het CGVS beoordeelt iedere aanvraag individueel, en laat zich hierbij leiden door de specifieke inhoud van ieder dossier. Dat uw vader in 2010 als vluchteling werd erkend, hoeft dus geen directe impact te hebben in de beoordeling van uw asielaanvraag. U geeft trouwens te kennen dat uw asielmotieven volledig los staan van de asielmotieven waarop uw vader zich heeft beroept (zie CGVS, p. 22), waardoor er logischerwijs geen sprake is van een gedeelde vrees. U kan verder niet zeggen waarom uw vader het land diende te verlaten. U weet enkel dat hij door enkele mannen in elkaar werd geslagen (zie CGVS, p. 6). Het CGVS voegt er aan toe dat uw jongste (minderjarige) zus enkele maanden geleden

verkoos om naar Irak terug te keren, hetgeen impliceert dat ook zij geen graten in een terugkeer zag en de situatie wat haar betreft veilig achtte. Het CGVS ziet niet in waarom dat voor u anders zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 7 oktober 2015 een appreciatiefout aan, alsook de schending van *"de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62"* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *"het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen"* en van *"het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt"*.

Wat de aanleiding van de problemen van haar echtgenoot betreft, is volgens verzoekster *"zo dat verzoekster op DVZ ineens vertelde het geheel van wat haar echtgenoot op die avond zei, terwijl ze op het CGVS chronologisch vertelt wat er gebeurd is, wat logisch is gezien de heel beperkte tijd voorzien voor de interview bij DVZ"*. Zij meent dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing *"gebaseerd is op een verkeerde interpretatie van de verklaringen van verzoekster"*. Zij is van oordeel dat de uitleg *"dat de onderzoekster haar niet liet praten"* wel *"een geldige verschooning"* vormt. Dat haar echtgenoot de discussie bleef aangaan, nadat de onbekende mannen dreigende taal spraken, acht zij *"heel normaal voor haar echtgenoot: hij is fier, en als iemand hem tegensprekt of iets wil opleggen, gaat hij daartegen vechten, wat het onderwerp ook kan zijn. Het is dus helemaal niet omdat haar echtgenoot zoveel belang hechtte aan politiek, maar alleen door zijn fierheid dat hij zo ver is gegaan."*

Volgens verzoekster kan haar niet verweten worden dat zij niets meer wist over de personen die de dreigbrief schreven *"gezien haar nationaliteit niet betwist kan worden"*. Zij stelt: *"al dan niet weten wie een persoon is maakt het niet meer of minder geloofwaardig dat men bedreigd werd door deze persoon"*. Zij klaagt aan dat de bestreden beslissing nergens vermeldt waarom haar verklaringen ongeloofwaardig zijn doordat de naam van Assaeb Ahl Al-Hak wel vermeld werd in de klacht die zij heeft ingediend terwijl zij niets weet over deze groepering. Dat het gedrag van haar echtgenoot na het ontvangen van de dreigbrieven weinig geloofwaardig is, betreft aldus verzoekster *"een zeer subjectieve analyse van de manier waarop iemand zou behandelen. Hierbij moet worden toegevoegd dat zou iedereen zwijgen als ze bedreigd zijn, dan zouden er weinig mensen zijn die bescherming nodig hebben in een ander land. De vrijheid van meningsuiting is een belangrijke principe, die vaak geschonden is in sommige landen zoals Irak, reden waarom het recht op asiel bestaat. De echtgenoot van verzoekster hechtte geen geloof aan de bedreigingen en wilde zijn standpunt kunnen blijven verkondigen, des te meer als het dergelijke reacties opleverde. Dit is ook een logische reactie: de vrees die hij had bij de evolutie van zijn land was bevestigd door de bedreigingen die hij kreeg na zijn uitspraak. Dit heeft hem dus gewoon nog versterkt in zijn overtuiging. Ook al was het de eerste keer dat hij zich eigenlijk bezig hield met politiek."*. Volgens verzoeker wijst de redenering in de bestreden beslissing erop dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, gezien gesteld wordt dat de echtgenoot van verzoekster de dreigbrieven zwaar had onderschat en dat hij het bomincident had moeten voorzien, *"wat hij niet heeft gedaan, maar de gevolgen zijn dan ook logisch. Dus geloofwaardig."*. Dat verzoekster de woorden die haar echtgenoot geschreven had op een plakkaat niet exact op dezelfde manier heeft beschreven bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal, wijt zij aan *"het feit dat het gehoor telkens met een tolk verloopt en dat de woorden onmogelijk telkens letterlijk kunnen worden vertaald. Het is dus perfect mogelijk dat twee verschillende tolken dezelfde woorden op een licht verschillende manier vertalen, zoals in het geval van verzoekster."*

Waar zij het op de Dienst Vreemdelingenzaken gehad zou hebben over een bomauto, stelt zij dat dit *"hoogstwaarschijnlijk te wijten (is) aan een misverstand op het gehoor bij DVZ die, zoals verzoekster het herhaaldelijk aanhaalde op haar gehoor op het CGVS, heel snel is gegaan"*. Verzoekster stelt dat zij, achteraf bekeken, ook inziet dat zij samen met haar echtgenoot het huis had moeten verlaten na de dreigbrieven, *"maar op dat moment leek het niet noodzakelijk, ze dacht dat haar man de enige persoon*

was die in gevaar was. Verzoekster erkent dat ze heel naïef was en gevaarlijke keuzes heeft gemaakt, maar dit maakt haar relaas niet ongeloofwaardig.”.

Aangaande de beschrijving van de medische problemen en zorgen van haar zoon, benadrukt verzoekster dat zij *“weinig kennis heeft van de medische wetenschap en dat ze probeert weer te geven wat ze ervan heeft verstaan. Er zijn waarschijnlijk fouten in haar weergave, maar dit is meer dan normaal om zoiets deels verkeerd te begrijpen.”*. Zij wijst erop dat de commissaris-generaal geen medische expertise noch voldoende informatie over de medische situatie van S. heeft *“om de geloofwaardigheid van dit deel van het relaas in twijfel te trekken”*. Zij stelt: *“Bij een indrukwekkende val kan tegelijk heel veel gebeuren, maar bestaat de kans ook dat men uiteindelijk bijna niets heeft. Het duurt wel even voor dat men kan weten wat de lichamelijke schade ervan precies is, reden waarom hij nog enkele dagen in observatie moest blijven. De beschrijving van de ziekenhuisopname van de zoon van verzoekster is dus wel geloofwaardig.”*. Waar de bestreden beslissing het ongeloofwaardig acht dat alle volgende evenementen op zo’n korte tijdspanne zouden zijn gebeurd en dat de echtgenoot van verzoekster haar zo snel zou terugsturen naar een onveilige plaats omdat hij geen financiële middelen genoeg had voor een hotel in Bagdad, voert verzoekster aan dat zij *“28 jaar oud is, in goede gezondheid. Het is dus wel geloofwaardig dat ze zulke gebeurtenissen aan deze tempo kan ondergaan. Daarenboven zou het net ongeloofwaardig zijn zouden deze gebeurtenissen trager verlopen, gezien de omstandigheden is het logisch dat dit allemaal zo snel ging.”*.

Wat de vervolging door haar broers betreft, stelt zij dat zij *“echter onmogelijk bewijs (kan) hebben hiervan gezien ze niet durfde een klacht in te dienen tegen haar broers”*.

Dat verzoekster lag te slapen gedurende haar reis naar België, wijt zij aan het feit *“dat de gebeurtenissen die verzoekster heeft meegemaakt op een korte termijn en extreem vermoeiend waren”* en *“dat ze vertrokken was heeft verzoekster gerustgesteld en ze heeft eindelijk kunnen rusten”*. Over de gebruikte reisdocumenten, wijst verzoekster erop dat zij *“zonder geldige documenten aangekomen is aan de luchthaven van Brussel-Nationaal, reden waarvoor ze gearresteerd werd en een asielaanvraag aflegde in de luchthaven. Had verzoekster reisdocumenten gehad, is het duidelijk dat ze had gekozen om vrij te zijn eerder dan opgesloten.”*.

Verzoekster vraagt haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk

heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

2.4. Vooreerst maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij en haar echtgenoot door onbekende mannen, leden van Assaeb Ahl Al Hak of een (andere) aan Qais Al-Khazali gelieerde organisatie, worden gevisieerd met het oog op vervolging.

2.4.1. Zo legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af over de aanleiding van deze problemen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde zij dat haar echtgenoot zich op café, onder vrienden, slechts één zin liet ontvallen, namelijk *“Ach arme jongeren die sterven zonder reden, waarom gebeurt dat allemaal? Ik vind het heel erg dat jongeren sterven voor anderen.”* (gehoor, p. 14), terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat haar echtgenoot met een groep mannen de koran aan het bespreken was en met luide stem zijn ongenoegen over de staat van het land, de politiek, en de milities uitsprak, waarbij hij zei *“dat Irak jullie land is en dat jullie het moeten beschermen”* (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Dat verzoekster zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, *“op DVZ ineens vertelde het geheel van wat haar echtgenoot op die avond zei, terwijl ze op het CGVS chronologisch vertelt wat er gebeurd is, wat logisch is gezien de heel beperkte tijd voorzien voor de interview bij DVZ”*, kan de afwijkende verklaringen niet verschonen, daar van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Bovendien kan verwacht worden dat deze gebeurtenis herhaaldelijk werd besproken binnen het gezin nu het de aanleiding was van alle latere problemen. De bewering in het verzoekschrift *“dat de onderzoekster haar niet liet praten”* op de Dienst Vreemdelingenzaken is een post-factum bewering die geen weerslag vindt in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Arabisch werd voorgelezen en dat zij het ondertekende waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij evenwel naliët. Bovendien werd bij het aanvangen van het verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoekster uitdrukkelijk gevraagd of het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en of zij opmerkingen had, waarop verzoekster antwoordde: *“Ja, alles was ok, heel goed”* (gehoor, p.2).

2.4.2. Voorts is het geheel ongeloofwaardig dat verzoekster beweerde dat zij noch haar echtgenoot wisten wie de sheikh Qais Al-Khazali is naar wie in de brief wordt verwezen (gehoor, p. 10, 13-15), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat sheikh Al-Khazali een van de meest gezochte figuren is, en de oprichter is van ‘Assaeb Ahl Al-Hak’, momenteel één van de grootste en meest bekende sjiiitische milities in Irak. Hij heeft een leidende rol in de gewapende strijd van de paramilitaire beweging Hashd Al Shaabi. Bovendien staat in de door verzoekster neergelegde klacht, die op basis van haar verklaringen werd opgesteld, te lezen dat Qais Al-Khazali tot Assaeb Ahl Al-Hak behoorde. Verzoekster is bij confrontatie hiermee op het Commissariaat-generaal geheel onwetend en geeft zelfs aan dat zij Assaeb Ahl Al-Hak niet kent (gehoor, p. 13). Verzoekster legt dus een document neer waarvan de inhoud haar onbekend is zodat ze zelf aangeeft dat zij deze klacht niet kon hebben neergelegd.

2.4.3. Ook het gedrag van verzoeksters echtgenoot na ontvangst van de dreigbrief is niet aannemelijk. Alhoewel hij werd bedreigd door aanhangers van sheikh Al-Khazali en hij er van op de hoogte was dat leden van dergelijke milities zich te buiten gaan aan buitensporig geweld, zoals het in stukken snijden of levend verbranden van tegenstanders (gehoor, p. 15-16), provoceerde hij –beweerdelijk althans- de militieleden door aan zijn winkel een spandoek te hangen (gehoor, P. 15). Verzoeksters verklaringen over haar echtgenoot zijn incoherent nu ze niet verklaart waarom haar man ineens een politiek discours zou houden wanneer hij zich steeds ver van politiek hield. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat het *“heel normaal (is) voor haar echtgenoot: hij is fier, en als iemand hem tegenspreekt of iets wil opleggen, gaat hij daartegen vechten, wat het onderwerp ook kan zijn. Het is dus helemaal niet omdat haar echtgenoot zoveel belang hechtte aan politiek, maar alleen door zijn fierheid dat hij zo ver is*

gegaan.”, wat niet strookt met het karakter dat verzoekster op het Commissariaat-generaal schetste van haar echtgenoot *“Hij is geen lid van een partij en als hij stapt, stapt hij zelfs naast de muur”* (gehoor, p. 15) en *“Nee hij zegt altijd, ik steek niets in mijn zak over zo een dingen”* (gehoor, p. 15). Over het opschrift van het spandoek legde verzoekster bovendien incoherente verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dienaangaande dat er *“Het kan me niet schelen wat de anderen zeggen, ik doe wat ik wil”* op stond (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal volgend opschrift vermeldt: *“Ik blijf bij mijn standpunt. Ik ben niet bang van jullie. Ik loop op de juiste weg.”* (gehoor, p. 15). De uitleg in het verzoekschrift *“dat het gehoor telkens met een tolk verloopt en dat de woorden onmogelijk telkens letterlijk kunnen worden vertaald. Het is dus perfect mogelijk dat twee verschillende tolken dezelfde woorden op een licht verschillende manier vertalen, zoals in het geval van verzoekster.”* is niet dienstig. De Raad wijst erop dat - tot bewijs van het tegendeel - het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoekster tweemaal uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begreep, waarop zij telkens bevestigend antwoordde (gehoor, p. 2, 22) en werd er aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Na het gehoor kreeg zij nog de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar zij of haar raadsman hebben geen melding gemaakt van communicatieproblemen met de tolk (gehoor, p. 22). Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat het perfect mogelijk is *“dat twee verschillende tolken dezelfde woorden op een licht verschillende manier vertalen”*.

2.4.4. Verzoekster beweerde dat onbekenden vervolgens op 22 maart 2015 een bom achterlieten bij haar woning. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij echter dat het om een bomauto ging (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal aangaf dat het om een explosief ging dat bij de riolering van haar woning werd achtergelaten (gehoor, p. 16). De stelling in het verzoekschrift dat dit *“hoogstwaarschijnlijk te wijten (is) aan een misverstand op het gehoor bij DVZ die, zoals verzoekster het herhaaldelijk aanhaalde op haar gehoor op het CGVS, heel snel is gegaan”* is niet dienstig, daar de asielzoeker reeds van bij het eerste verhoor zo volledig en gedetailleerd mogelijk zijn asielrelaas dient aan te brengen, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364). Ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas op een correcte wijze vermeldt. De Raad ziet trouwens niet in hoe verzoekster zich kan vergissen of het een bomauto, dan wel een explosief in een riolering betref. Immers de schade die daaraan verbonden is en mogelijk kan veroorzaken is dermate verschillend dat het niet aannemelijk is dat verzoekster dit niet eenduidig kan stellen. Ook haar bewering dat haar echtgenoot de volgende dag klacht probeerde in te dienen bij de rechtbank, maar dat het hem geweigerd werd omdat hij geen namen van de daders kon noemen (gehoor, p. 16), is niet geloofwaardig. Het is immers weinig aannemelijk dat men als slachtoffer enkel klacht kan indienen wanneer de identiteit van de dader gekend is, temeer daar in de dreigbrief een duidelijke indicatie stond over de achtergrond van de daders en gezien verzoekster na het incident waarbij haar zoon gewond raakte er blijkbaar wél in slaagde om een klacht in te dienen op basis van dezelfde gegevens over de daders. Bovendien kon verzoekster niet zeggen of zij en haar echtgenoot in dezelfde rechtbank klacht probeerden in te dienen (gehoor, p. 16) en heeft zij geen enkel begin van bewijs waaruit blijkt dat haar echtgenoot naar de rechtbank ging of de intentie had aangifte te doen. Ten slotte was ook hier het gedrag van haar echtgenoot opmerkelijk. Hij verliet het huis en vertrok naar een onbekende bestemming, maar liet zijn zwangere echtgenote en twee zonen zonder meer achter op een plaats die beweerdelijk niet langer veilig was (gehoor, p. 16).

2.4.5. Verzoeksters verklaringen over het incident waarbij haar zoon S. werd aangereden door onbekenden zijn niet overtuigend. Zo legt zij slechts een foto neer waarop een jongen met verwondingen aan de neus en het voorhoofd te zien is. Over deze verwondingen bleef verzoekster erg vaag en zij legde niet het minste begin van bewijs van enige medische attesten neer. Voorts beweerde verzoekster enerzijds dat de dokter bij aankomst in het hospitaal zei dat haar zoon hoogstwaarschijnlijk verlamd was, als hij al niet op sterven lag (gehoor, p. 18), maar verklaarde zij anderzijds dat de dokter weinig meer zei dan dat haar zoon een dag in observatie moest en misschien langer moest blijven indien hij begon over te geven (gehoor, p. 18, 20). Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat haar zoon een dag na het ongeval al zelfstandig naar het toilet wandelde (gehoor, p. 20) en dat zij haar zoon nauwelijks drie dagen nadat hij zwaargewond in het ziekenhuis werd opgenomen, meenam naar haar echtgenoot in Bagdad. De beweringen in het verzoekschrift dat verzoekster *“weinig kennis heeft van de medische wetenschap en dat ze probeert weer te geven wat ze ervan heeft verstaan. Er zijn*

waarschijnlijk fouten in haar weergave, maar dit is meer dan normaal om zoiets deels verkeerd te begrijpen.” en dat de commissaris-generaal geen medische expertise noch voldoende informatie over de medische situatie van S. heeft “om de geloofwaardigheid van dit deel van het relaas in twijfel te trekken”, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen wel degelijk ondermijnen. Verzoeksters verklaringen blijven losse beweringen. Verzoekster laat overigens na aan te geven op basis van welke medische expertise in het verzoekschrift dan wel gesteld kan worden dat “Bij een indrukwekkende val kan tegelijk heel veel gebeuren, maar bestaat de kans ook dat men uiteindelijk bijna niets heeft. Het duurt wel even voor dat men kan weten wat de lichamelijke schade ervan precies is, reden waarom hij nog enkele dagen in observatie moest blijven.”.

2.4.6. Verder is de chronologie van de gebeurtenissen geheel onaannemelijk. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij op nauwelijks enkele dagen tijd (3-8 april 2015) door haar broers in elkaar wordt geslagen, vervolgens bevalt van een zoon die na enkele uren overlijdt, de volgende dag naar Bagdad reist (dwars door de conflictzone in Centraal-Irak), een dag bij haar echtgenoot verblijft en vervolgens terugkeert naar Souk Ashouyoug (opnieuw dwars door de conflictzone in Centraal-Irak) en er klacht indient bij de rechtbank (gehoor, p. 21). Dat verzoekster “28 jaar oud is, in goede gezondheid. Het is dus wel geloofwaardig dat ze zulke gebeurtenissen aan deze tempo kan ondergaan. Daarenboven zou het net ongeloofwaardig zijn zouden deze gebeurtenissen trager verlopen, gezien de omstandigheden is het logisch dat dit allemaal zo snel ging.” strookt geenszins met de verklaringen op het gehoor, alwaar zij aangaf dat haar broers “sloegen me en sloegen me, en heel hard aan haar getrokken. Overal mijn lichaam was blauw.” en dat haar buurvrouw kon zien dat zij overal blauwe plekken had (gehoor, p. 19-20), waarna zij naar de kliniek gebracht werd en beviel van een zoon, die enkele uren later overleed (gehoor, p. 20), en dat ze de dag erop samen met haar zoon via een conflictzone naar Bagdad trok. Ook de reactie van verzoeksters echtgenoot bij haar aankomst in Bagdad is opmerkelijk: hij zou zonder meer gezegd hebben dat zij de volgende dag naar Souk Ashouyoug - de plaats waar ze duidelijk niet veilig waren - moest terugkeren om te vermijden dat de hotelkosten in Bagdad te hoog zouden oplopen en omdat ze bij de rechtbank klacht moesten indienen, goed wetende dat een eerdere poging om klacht in te dienen mislukt was. Ter terechtzitting kon verzoekster evenmin duidelijk maken wat de gevolgen waren binnen de familie nu volgens haar verklaringen haar broers verantwoordelijk waren voor de dood van haar ongeborn kind. Verzoekster maakt extreme aantijgingen zonder deze enigszins te objectiveren of op een coherente en duidelijke wijze toe te lichten.

2.4.7. Verzoeksters verklaringen over het indienen van een klacht zijn eveneens incoherent. Zij kon namelijk niet verduidelijken of zij nu al dan niet zelf klacht heeft ingediend (gehoor, p. 10, 11, 12, 13) niettemin haar handtekening terecht kwam op de klacht (gehoor, p. 13). De bewijswaarde van de neergelegde klacht wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat in het document de advocaat trouwens niet wordt vermeld, terwijl hij volgens verzoekster een volmacht kreeg of zelfs persoonlijk aanwezig was bij het indienen van de klacht. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij geen enkel idee had tot wie de onbekende mannen die haar bedreigden behoorden, dat zij klacht indiende tegen onbekenden (gehoor, p. 12), dat zij nog nooit van Qais Al- Khazali had gehoord en dat zij Assaeb Ahl Al-Hak zelfs niet kent (gehoor, p. 13), terwijl in de klacht te lezen dat zij door het aan Qais Al-Khazali verbonden Assaeb Ahl Al-Hak werd bedreigd. De klacht vermeldt nog dat verzoekster niet weet waarom haar echtgenoot werd bedreigd, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat zij wel over deze informatie beschikte en zij zelfs aangaf dit ook zo aan de onderzoeker verteld te hebben (gehoor, p. 14). Dat de klacht bij een afdeling van het Hof van Beroep werd ingediend, terwijl het in wezen enkel om een klacht/aangifte en dus niet om een beroepsprocedure ging, kan verzoekster niet verklaren (gehoor, p. 14). Ten slotte merkt de Raad nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met dergelijke documenten waardoor die pas enige bewijswaarde krijgen wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige, precieze, en consistente verklaringen, *quod non in casu*.

2.5. Gezien de problemen van verzoekster met de onbekende mannen niet geloofwaardig zijn, wordt evenmin geloof gehecht aan de hieruit volgende problemen met haar broers, temeer gezien zij geen bewijs neerlegt van haar ziekenhuisopname na de mishandeling van haar broers en gezien het gedrag van haar broers en de gang van zaken in haar familie weinig aannemelijk is. Dat zij “echter onmogelijk bewijs (kan) hebben hiervan gezien ze niet durfde een klacht in te dienen tegen haar broers”, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, verklaart niet waarom verzoekster geen bewijs kan voorleggen van de daaropvolgende ziekenhuisopname, haar verwondingen of de geboorte en overlijden van haar zoontje.

2.6. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster een relaas voorhoudt dat louter gesteund is op onwaarschijnlijkheden, tegenstrijdigheden en losse beweringen en dat aan de neergelegde aanklacht

geen bewijswaarde kan gehecht worden nu het strijdig is met verzoeksters verklaringen en juridisch incorrect.

2.7. Ten slotte zijn verzoeksters verklaringen over haar reisweg geheel ongeloofwaardig. Zo verklaarde zij dat zij over land naar Erbil was gereisd, maar kon zij niet aangeven welke route de chauffeur volgde, weet zij enkel dat zij het vlakbij gelegen Nasriyah passeerde (gehoor, p. 4) en beweerde zij dat zij constant lag te slapen terwijl zij langs de conflictzone in Centraal-Irak reisde. Verzoekster kon niet zeggen hoe zij de grens tussen Centraal- en Noord-Irak overstak (gehoor, p. 5), terwijl uit het administratief dossier blijkt dat het voor Arabieren momenteel niet eenvoudig is om Noord-Irak binnen te geraken. Ook over de gebruikte reisdocumenten was verzoekster onaannemelijk onwetend. Evenmin kon verzoekster uitsluitel bieden over de route die zij volgde, daar zij slechts aangaf dat zij vanuit een onbekende stad/luchthaven naar Brussel vloog en dat zij er geen idee van heeft dat waar zij vertrok (gehoor, p. 4-6). Dat verzoekster lag te slapen gedurende haar reis naar België omdat *“de gebeurtenissen die verzoekster heeft meegemaakt op een korte termijn en extreem vermoeiend waren”* en *“dat ze vertrokken was heeft verzoekster gerustgesteld en ze heeft eindelijk kunnen rusten”* is geenszins aannemelijk, daar een dergelijke vlucht is een uiterst precare onderneming is die een aangehouden alertheid vereist. Verzoekster toont dan ook niet aan zonder geldige documenten gereisd te hebben. Uit *“COI Focus: Irak: Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer”* van 11 juni 2014 blijkt voorts dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.10. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (*“COI Focus: Iraq: The Security Situation in South Iraq”* van 29 mei 2015) blijkt daarnaast dat er in Zuid-Irak geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*, gelet op de informatie in het administratief dossier.

Uit *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014 en uit *“COI Focus: Iraq: The Security Situation in South Iraq”* van 29 mei 2015 blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie

boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Besluit

2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor

hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK